

Λέλα Καραγιάννη 1898 - 1944

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Η Λέλα Μηνοπούλου γεννήθηκε το 1898 στη Λίμνη Ευβοίας. Ήταν πρωτότοκη κόρη του Αθανασίου Μηνόπουλου και της Σοφίας Μπούμπουλη. Το 1916 παντρεύτηκε τον φαρμακοποιό Νικόλαο Καραγιάννη, με τον οποίο απέκτησε επτά παιδιά: την Ιωάννα, τον Γεώργιο, την Ηλέκτρα, τον Βύρωνα, τον Νέλσωνα, τη Νεφέλη και την Ελένη.

Η κατάληψη της Ελλάδας υπό των Ιταλογερμανών μεταμόρφωσε την ελληνίδα νοικοκυρά σε πρωτεργάτιδα της Εθνικής Αντίστασης. Από τις πρώτες ημέρες της Κατοχής έφτιαξε μία ομάδα με πυρήνα μέλη της οικογένειάς της και άρχισε το έργο της απόκρυψης και φυγάδευσης των βρετανών στρατιωτικών που είχαν εγκλωβιστεί στην Ελλάδα. Με την πάροδο του χρόνου, η μικρή οικογενειακή ομάδα διευρύνθηκε και εξελίχθηκε στην αντιστασιακή οργάνωση «Μπουμπουλίνα», που αριθμούσε πάνω από 100 μέλη.

Η σύλληψη του γιου της Γεωργίου τον Ιούνιο του 1941 και των θυγατέρων της Ιωάννας και Ηλέκτρας δεν την πτόησαν. Κατόρθωσε να τους απελευθερώσει και να συνεχίσει το έργο της. Ακολούθησαν επιτυχείς ομαδικές φυγαδεύσεις στη Μέση Ανατολή, τις οποίες επέβλεπε προσωπικά η ίδια. Τακτικά από τα ραδιοφωνικά κύματα του Καΐρου ακουγόταν η φράση «Τζάκσον - Τζάκσον ευχαριστούμε για το άρωμα». Ήταν το συμπεφωνημένο σύνθημα για τη διάσωση της αποστολής.

Τον Οκτώβριο του 1941 συνελήφθη, κατόπιν προδοσίας, και κλείστηκε στις φυλακές Αβέρωφ με την κατηγορία της κατασκοπίας. Δικάσθηκε από ιταλικό στρατοδικείο, αλλά αθωώθηκε ελλείψει στοιχείων.

Μετά την αποφυλάκισή της συνέχισε το αντιστασιακό της έργο, με μεγαλύτερη ένταση και μεθοδικότητα. Άπλωσε ένα ευρύ δίκτυο συνεργατών σε κάθε κατοχική υπηρεσία της Αθήνας και λάμβανε πολύτιμες πληροφορίες για κινήσεις και τα σχέδια των κατοχικών αρχών από έλληνες συνεργάτες τους, αλλά και από αντιχιτλερικούς γερμανούς και αντιφασίστες ιταλούς αξιωματικούς, τις οποίες διοχέτευε στο Συμμαχικό Στρατηγείο της Μέσης Ανατολής. Παράλληλα, μέλη της οργάνωσής της προέβαιναν σε πράξεις δολιοφθοράς κατά κατοχικών στόχων.

Στις 11 Ιουλίου 1944 κι ενώ νοσηλευόταν στο νοσοκομείο του Ερυθρού Σταυρού, συνελήφθη από τους Γερμανούς. Την ίδια ημέρα συνελήφθησαν και πέντε από τα παιδιά της. Ο σύζυγός της και τα δύο παιδιά της Γεώργιος και Ελένη κατόρθωσαν να διαφύγουν.

Οι συλληφθέντες οδηγήθηκαν στα μπουντρούμια των Ες-Ες στην οδό Μέρλιν και βασανίσθηκαν άγρια. Όχι μόνο δεν ομολόγησαν, αλλά η Καραγιάννη χτύπησε τον αιμοχαρή ανακριτή της Φριτς Μπέκερ. Τα βασανιστήρια που ακολούθησαν ήταν φρικτά. Την κρέμασαν και της εξάρθρωσαν τα χέρια, της έκαυσαν τα άκρα με ηλεκτρική μηχανή, την υπέβαλαν επί τριήμερο στο μαρτύριο της δίψας και τέλος της τρύπησαν τα πλευρά με το πόμολο της πόρτας.

Δεν εκάμφη ακόμα και όταν της διαμήνυσαν ότι θα εκτελούσαν τον γιο της Νέλσωνα, αν δεν ομολογούσε. Αυτή τους απάντησε υπερήφανα: «Ζητείτε από μία

ελληνίδα μάνα να προδώσει τους συνεργάτες της και την πατρίδα της με την απειλή του τυφεκισμού των παιδιών της. Ε, λοιπόν, μάθετε ότι τα παιδιά μου ανήκουν στην Ελλάδα και το αίμα τους θα πνίξει τους Ούνους και όλη τη Γερμανία σας!»

Την αυγή της 8ης Σεπτεμβρίου 1944, η Λέλα Καραγιάννη οδηγήθηκε με άλλους πατριώτες στο Άλσος Δαφνίου. Λίγο πριν από την εκτέλεσή της, απευθυνόμενη στους άλλους μελλοθάνατους, φώναξε: «Ψηλά παιδιά τα κεφάλια να δουν οι Ούνοι πως ξέρουν να πεθαίνουν οι Έλληνες για την πατρίδα τους». Το πτώμα της, διάτρητο από τις σφαίρες, παρελήφθη κρυφά από φίλους της οικογένειάς της και τάφηκε στο Β' Νεκροταφείο Πατησίων. Την επομένη, 9 Σεπτεμβρίου 1944, τα πέντε παιδιά της απελευθερώθηκαν με τη μεσολάβηση μιας γερμανίδας κατοίκου της Αθήνας, η οποία επωφελήθηκε από την αλλαγή διοίκησης στη Γερμανική Φρουρά Αθηνών.

Για τη δράση της και το μαρτυρικό και ηρωικό τέλος της, η Λέλα Καραγιάννη τιμήθηκε ως εθνική ηρωίδα στην Ελλάδα και στο εξωτερικό όσο λίγοι αγωνιστές του απελευθερωτικού αγώνα. Στο Πολεμικό Μουσείο στην Αθήνα έχει στηθεί μπρούντζινη προτομή της και ανάμεσα στο Εθνικό Μουσείο και στο Πολυτεχνείο ολόσωμο μαρμάρινο άγαλμά της. Η Ακαδημία Αθηνών, κατά τη συνεδρίαση της 30ης Δεκεμβρίου 1947, της απένειμε το Βραβείο Αρετής και Αυτοθυσίας.

πηγή: www.sansimera.gr